

เรื่อ ง ปี ด เล่ม

ที่ราบแล้ง ณ แหล่งลุ่ม

๑ ปลาดินปืนโตเต้น
ดินเคอะตมจมป็น
ปุด้าหลับจ่าศีล
คลิ่นไปครึนครึนคล้อง

เหือดโหมยลุ่มแล้งทั่ว
หอมกลิ่นโคลนปนควา
เว้งว่างว่างวายยาว
ฟ้าจืดฟ้าเพื่อยทุ่ง

เงียบวันยันคำคล้าย
ดึกตื่นตื่นดาวราย
ดาแห่งท่าโห่งพราย
อมหิตโหดเหี้ยมแห่ง

เสียงลีเสียงสายแสร้ง
เสียงปิศาจสวดมนต์
เสียงสาปสั่งบังหน
คว่าบาตรบาปบายต้อง

อย่ายืมอย่ารู้เรื่อง
สู่ประชาชนเจษ
เช่นนั้นนั้นเหี่ยวเหวย
ก็ชาติก็ขึ้นดิน

ตมดิน
 پایจ้อง
 پارิสูทธิ
 ซลาดโหม

ทะเลหนาว
คละคลั่ง
ยึดเหยียด
ฝั่งฝัน

ความตาย
หรีแล้ง
พรวดผุด
ทูนผี

ไบสน
มีชร้อง
หกคว่า
ติดดิน

โตเลย
ขีดขึ้น
หวามนุษย์
ตัวทรมาน

๑ กำแพงกักงพิศ
ไม้ดอกมิออกตาม
ฝูงเขาเหล่าศึกษา
บ่มสุขอยู่ทุกกาย

ฝูงเขาเหล่าอาจารย์
จับกลุ่มกินอาจรม
คั้นเขตกำแพงข้าม
ทุกข์ยากก็ทนยืน

ถกใส่รังชั้นคลุมหลัง
ฝักเบ็ดประคาคอดอน
น้ำลคักลงเลน
น้ำไหลมารินริน

เสียงเพลงจากกำแพง
คือเพลงที่กระพือ
แหลระรูสมิแล
กำแพงช่วยแบ่งชั้น

แก้คันคือสนสาบ
ไม้แลและไม้ดู
ฝั่งทรากออยู่เป็นศพ
คำสาปปิศาจแสน

อยู่ยึดถือประจำยาม
ฤดูกาลก็กลับกลาย
ก็ไปบ้าเบื้อสบาย
บ้างร้องเพลงบรรเลงรมย์

ง่วนเงินงานอยู่อย่างม
ประจำวันประจำคืน
แหลระพวเขาผู้ขมขื่น
อยู่อย่างนั้นนิรันดร

พอบังแดดที่แผดร้อน
ก็ถอนถกหมกเกลือกิน
เก็บกากเดนในโคลนดิน
จากแหล่งหน้าลงมามีอ

มายอนแยงอยู่ฮือฮือ
สะพัดแยกให้แตกพันธุ์
มิแลใครที่โทษกัน
อภิชนประชาชู

ให้บาปไปอยู่ในรู
สดับโตในดินแดน
และฝั่งกลบปัญหาแกลน
จะสาปสั่งจริงกาล

๑ เสียงฉาบเสียงกลองกร้าว

ครู่แห่งตรงปิตรฐ
นายโรงเรีงกลองตลวง
วันใหม่จักมาฉวย

กระเทือนกรุง

เทิงม้วย
จบเรื่อง
เปิดเต้นตอนสองฯ

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

ประชาชน

24 กรกฎาคม 2518

เ อ อ ง ป ี ด เ ล ็ ม

เดินหาหนังสือกวีซีไรท์คนล่าสุดในห้องสมุดใหญ่ของมอ. บัดตานี...ไม่พบ สายตามาหยุดอยู่ที่หนังสือของกวีซีไรท์คนเก่า ที่ชื่อเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ กวีใหญ่ในปัจจุบันผู้ซึ่งในอดีตเคยทำงานเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาไทยที่ มอ. เป็นเวลา 1 ปี ก่อนที่จะลาออกโดยให้เหตุผลว่า “งานขาดความก้าวหน้าเพราะวิชาการที่นั่นคับแคบ...ระบบการศึกษาถูกรองรับโดยอาจารย์เป็นส่วนใหญ่ นักศึกษาส่วนใหญ่ก็ติดกับระบบโรงเรียนประถม...”

“ที่ราบล้ง ฦ แหล่งลุ่ม” หนึ่งเดียวในบทกวีรวมเล่มในชุด “เพียงความเคลื่อนไหว” ที่พุดถึงดินแดนรัฐมิสซิสซิปปีโดยตรง ปรากฏแก่สายตาอีกครั้ง พร้อมกับเสียงปี่กลองร้องดังเมื่อหวนรำลึกถึงคำพุดของเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งที่ระบายความรู้สึกเครียดๆ ที่ได้รับหลังจากอ่านบทกวีบทนี้แล้วว่า

“เนาวรัตน์พุดเกินความจริง”

นำแปลกที่ “ที่ราบล้ง ฦ แหล่งลุ่ม” ในความรู้สึกของเพื่อนกลายเป็น “กวีนิพนธ์ที่เป็นพาราดอกส์” ที่พุดในสิ่งที่ผินไปจากความคิดเห็นโดยทั่วไป

นำเสนอใจว่าความคิดเห็นโดยทั่วไปในความรู้สึกของเพื่อน นั้นคือสิ่งใด

และ “ความจริงที่เป็นจริง” กับความจริงที่เนาวรัตน์รู้สึก และถ่ายทอดออกมาเป็นถ้อยคำนั้นมีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

จึงนำคิดว่า “คุณค่าแห่งกวีนิพนธ์” ของบทกวีบทนี้อยู่ที่ใด อะไรคือความจริง

อะไรคือสิ่งที่เกินไปกว่าความเป็นจริงที่ว่านั้น ในเมื่อสิ่ง “ที่เห็นและเป็นอยู่” ทั้งภายในกำแพงรั้วและนอกเขตก็ยังคงไม่ต่างไปจากเมื่อ “ยี่สิบห้าปี” ที่ผ่านมาเท่าไรนัก

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์เคยกลับมารัฐมิสซิสซิปปีเมื่อเร็วๆ นี้ ไม่รู้เขาเขียนเรื่องไว้ “เซ็ดเด่นตอนสอง” เสริจแล้วหรือยัง สายตาและ “ความรู้สึก” ของเขาที่ได้กลับมาเห็นและสัมผัสรัฐมิสซิสซิปปีอีกครั้งยังเป็นเช่นเดิมหรือไม่

บางทีเราอาจจะได้อ่านงานของเขาใน “รัฐมิสซิสซิปปี” นี้บ้าง บางที...เท่านั้น...

ป๋อเลิ๊ง..